

Geen

andere

Naam...!

Dit boekje mag niet worden verkocht.
Het is een kosteloze publicatie, uitgegeven in het algemeen belang
door de Wereldwijde Kerk van God.

©2001, Worldwide Church of God
Alle rechten voorbehouden

Inhoud

Inleiding	4
Lazarus en de rijke man	5
Geld tegenover God	7
Een verhaal van ongelof	9
De Brug over de kloof	11
Wie is er verloren?	14
De diepe onderstroom van de Schrift	16
De Rechter is de Verlosser!	18
Allen worden geoordeeld	21
De Rechtvaardige Rechter	23
Dag des Oordeels	25
Geen reden voor bezorgdheid	27
Twee soorten boeken	29
Zondaars welkom	31
Het gaat om genade	32
De wil van de Vader	34
Andere tegenwerpingen	36
Geen Religie	39

Inleiding

Vele christenen geloven dat alle mensen die voor hun dood het evangelie niet hebben aanvaard, voor eeuwig verloren en zonder hoop zijn .

Aan de ene kant geloven christenen dat alle dingen zijn geschapen door de Zoon van God (Kol. 1:16), dat alles in stand wordt gehouden door het woord van de Zoon (Hebr. 1:3), en dat door de menselijke geboorte, de dood en opstanding van de Zoon alles met God is verzoend (Kol. 1:20). En toch, aan de andere kant hebben velen het idee dat het bloed van Christus, mensen die stierven voordat zij tot geloof konden komen, niet kan verzoenen.

Voordat we verdergaan moeten we zeker weten en begrijpen dat de Bijbel er heel duidelijk over is, dat er alleen in Jezus Christus sprake van redding kan zijn (Hand. 4:12, 'Er is geen andere naam ...').

Menselijke religies leiden niet tot redding. Uitsluitend in de Drie-enige God - Vader, Zoon en Heilige Geest, die scheidt, verlost, onderhoudt en over alles heerst - is er vergeving van zonde, genezing van het denken, redding en eeuwig leven.

De vraag die we in dit boekje behandelen, is, of de Bijbel zegt dat een mens of Christus moet hebben beleden voor hij of zij sterft, of anders automatisch verloren zal zijn.

Lazarus en de rijke man

Laten we eens gaan kijken naar één van de twee bijbelpassages die meestal worden aangevoerd als bewijs, dat alle mensen die sterven zonder tot geloof te zijn gekomen, automatisch verloren zijn. Het is het verhaal van Lazarus en de rijke man, waarin Abraham de rijke man vertelt dat er een brede kloof is aangebracht, om hen die in het dodenrijk zijn gescheiden te houden van hen die in Abrahams schoot zijn.

Deze passage vinden we in Luk. 16:19-31. Maar voordat we aan het verhaal beginnen kijken we eerst even naar enige andere verzen, om te zien tegen wie Jezus sprak en wat het onderwerp was, dat Hem ertoe bracht het verhaal te vertellen.

In Lukas 16 vers 14, lezen we dit: "Dit alles hoorden de Farizeeën, die geldzuchtig waren, en zij hoorden Hem" (NV van het NBG, tenzij anders vermeld).

Jezus sprak tegen een groepje Farizeeën, en wat Lukas de lezers over de Farizeeën in relatie tot onze bijbelpassage wil laten weten, is, dat de Farizeeën geldzuchtig (verzot op geld) waren.

Dan begrijpen we nu de context van het verhaal. Een groepje Farizeeën die geldzuchtig waren hoorden Jezus om wat Hij aan het zeggen was.

Om het gehele tafereel te kunnen overzien moeten we teruggaan tot Lukas hoofdstuk 15, verzen 1-3. Hier lezen we: "Al de tollenaars nu en de zondaars plachten tot Hem te komen om naar Hem te horen. En de Farizeeën en de schriftgeleerden morden en spraken: Deze ontvangt zondaars en eet met hen. En Hij sprak deze gelijkenis tot hen ..."

Dan gaat Jezus verder met hun drie gelijkenissen achter elkaar te vertellen: (1) De herder die zich verheugt over het terugvinden van zijn verloren schaap, (2) de vrouw die zich verheugt over het terugvinden van haar verloren schelling, en (3) de vader die zich verheugt over het terugvinden van zijn verloren zoon.

Jezus vertelt deze drie gelijkenissen speciaal als antwoord aan de Farizeeën en schriftgeleerden, die morren over het feit dat Hij zondaars ontvangt en met hen eet.

Deze gelijkenissen tonen de Farizeeën en schriftgeleerden op ondubbelzinnige wijze, de grootte van Gods genade tegenover zondaars.

Jezus wil dat zij weten dat "er alzo blijdschap zal zijn in de hemel over één zondaar, die zich bekeert, meer dan over negenennegentig rechtvaardigen, die geen bekering nodig hebben" (Luk. 15:7). Deze scherpe opmerking wordt niet ten onrechte aan het adres van de Farizeeën en schriftgeleerden gericht; zij beschouwen zichzelf rechtvaardig en hebben geen bekering nodig. Jezus (die weet dat zij niet werkelijk rechtvaardig zijn) vertelt hun dat er in de hemel niet voor hen wordt gezongen.

Geld tegenover God

Hebben de eerste twee gelijkenissen de Farizeeën en schriftgeleerden al geïrriteerd, de derde, over de vader die zich verheugt over het terugvinden van zijn verloren zoon, doet voor hen de deur dicht. Hier horen ze over een vader, die zijn niet in te houden liefde en onvoorwaardelijke vergeving schenkt aan een zoon die hem onteerd heeft, die de helft van zijn vermogen erdoor heeft gejaagd en de familienaam door het slijk heeft gehaald.

Het is een schandalig verhaal, dat elk gevoel van normale beschaving, waardigheid en eerbaarheid met voeten treedt. Wanneer Jezus het verhaal heeft beëindigd keert Hij zich tot zijn discipelen en vertelt hun nog een ander verhaal (Luk. 16:1). Maar de Farizeeën luisteren nog steeds mee (vers 14).

De moraal van dit verhaal, zo zegt Jezus, is dat je niet zowel het geld (de Mammon) als God kunt dienen; je zult je uiteindelijk aan de een óf aan de ander hechten, maar niet aan beide (vers 13). Wanneer je geld liefhebt, zul je God niet liefhebben. De Farizeeën horen alles, maar leren niets.

In plaats van zich te bekeren, zodat er vreugde in de hemel zal zijn, hoonden zij Jezus. Zijn woorden zijn volslagen dwaasheid voor hen, omdat zij geldzuchtig zijn (vers 14).

In antwoord op hun gehoon, zegt Jezus, "Gij zijt het, die voor rechtvaardig wilt doorgaan voor de mensen, maar God kent uw harten. Want wat hoog is bij mensen, is een gruwel voor God" (vers 15).

Hij vervolgt met uit te leggen dat de wet en de profeten er getuigen van zijn dat het Koninkrijk van God is gekomen en dat iedereen zich er in dringt (verzen 16-17). Zijn boodschap betekent: "Omdat jullie de dingen van mensen hoogachten en niet de dingen van God, wijzen

jullie Gods urgente oproep om het Koninkrijk binnen te gaan van de hand, het binnengaan van het Koninkrijk kan alleen door Mij."

De volgende verklaring (vers 18), gaat over echtscheiding en echtbreuk en lijkt volledig buiten de orde. Maar het lijkt waarschijnlijk dat deze uitspraken dienen als een nadere uiteenzetting van het feit dat de wet en de profeten onderdeel vormen van het Koninkrijk van God; en dat de Joodse religieuze leiders door het verwerpen van de Messias een 'echtscheiding' tussen de wet en de profeten die van Hem hebben getuigd, en het Koninkrijk van God tot stand brengen; en zo handelend hebben zij God verworpen (wat door het gehele Oude Testament wordt vergeleken met echtbreuk; vergelijk Jer. 3:6, enz.).

En dan komt de genadeslag, Hij vertelt het verhaal van de arme Lazarus en de rijke man.

Een verhaal van ongeloof

Er spelen in het verhaal drie karakters een rol, de rijke man (hij vertegenwoordigt de Farizeeën die geldzuchtig zijn), de armzalige bedelaar Lazarus (hij vertegenwoordigt een klasse mensen waarop door de Farizeeën werd neergekeken), en Abraham (wiens borst of schoot een Joodse aanduiding was voor comfort en vrede in het hiernamaals).

En het punt dat Jezus ook met dit verhaal wil duidelijk maken is het punt dat Hij aldoor al heeft willen duidelijk maken: "Jullie beschouwen jezelf als de hooggeplaatsten en de machtigen, gezegend door God, maar de waarheid is dat jullie verzot zijn op geld en God haten - daarom staan jullie zo afwijzend tegenover het feit dat Ik mijn tijd doorbreng in het gezelschap van onopgesmukte zondaren, daarom zien jullie neer op jullie medemens en daarom willen jullie jezelf niet vernederen en in Mij geloven om de wáre rijkdommen te vinden."

Maar nu terug naar het verhaal. De bedelaar Lazarus sterft. Maar dan, met de deur in huis vallend, prikkelt Jezus de Farizeeën opnieuw, door te zeggen, "... en door de engelen gedragen werd in Abrahams schoot" (vers 22).

Dit is, zoals gewoonlijk het geval is met de verhalen van Jezus, precies het tegenovergestelde van wat de Farizeeën verwachtten dat er zal gaan gebeuren met een man als Lazarus. Zulke mensen zijn arm, en ziekelijke bedelaars omdat zij onder Gods vloek staan, zo veronderstellen zij, en daarom is het alleen maar normaal dat zulke mensen na hun dood naar het dodenrijk gaan om te worden gemarteld.

"Dat is niet zo," zegt Jezus. "Jullie wereldvisie staat volledig uit het lood. Jullie begrijpen niets van Mijn Vaders Koninkrijk. En niet alleen hebben jullie het volledig bij het verkeerde eind als het er om

gaat hoe Mijn Vader over de bedelaar denkt, maar jullie hebben het ook volledig mis als het er om gaat hoe Mijn Vader over jullie denkt."

Jezus maak de omkering nu compleet door hun te vertellen dat de rijke man eveneens sterft en wordt begraven, maar hij en niet de bedelaar zoals zij verwachtten, is degene die in het dodenrijk wordt teruggevonden en gemarteld. En Jezus werkt het nu helemaal uit. Vanuit zijn kwellingen in het dodenrijk kijkt de rijke man op en ziet Abraham op grote afstand met niemand anders in zijn gezelschap dan Lazarus die zich in zijn schoot bevindt. Hij roept op luide toon: "Vader Abraham, heb medelijden met mij en zend Lazarus, opdat hij de top van zijn vinger in water dope en mijn tong verkoele, want ik lijd pijn in deze vlam" (verzen 23-24).

Maar Abraham vertelt hem hoe de zaken ervoor staan. "Kind, herinner u, hoe gij het goede tijdens uw leven hebt ontvangen en insgelijks Lazarus het kwade; nu wordt hij hier vertroost en gij lijdt pijn" (vers 25).

En dan volgt de tekst, die uit de context genomen onze beginvraag zou moeten bewijzen: "En bij dit alles, er is tussen ons en u een onoverkomelijke kloof, opdat zij, die vanhier tot u zouden willen gaan, dit niet zouden kunnen, en zij vandaar niet aan onze kant zouden kunnen komen" (Luk. 16:26).

Heeft u zich wel eens afgevraagd waarom iemand ook maar zou overwegen "vanhier tot u" te willen gaan? Het is zo zonder meer duidelijk waarom iemand "vandaar naar ons" zou willen komen, maar "vanhier tot u" lijkt niet echt voordehand liggend, nietwaar?

Abraham begint zijn woorden gericht tot de rijke man met hem "kind" te noemen, en dan legt hij hem uit dat zelfs zij die naar de rijke man zouden willen toegaan daartoe niet in staat zijn vanwege een onoverkomelijke kloof.

De Brug over de kloof

Eén is er die onoverkomelijke kloven ten behoeve van zondaars overbrugt. "Want alzo lief heeft God de wereld gehad, dat Hij zijn eniggeboren Zoon gegeven heeft, opdat een ieder, die in Hem gelooft, niet verloren ga, maar eeuwig leven hebbe" (Joh. 3:16).

God gaf Zijn Zoon voor zondaren, en niet alleen voor zondaren zoals Lazarus, maar ook voor zondaren zoals de rijke man. Maar de rijke man (model voor de Farizeeën) wil de Zoon van God niet. De rijke man wil wat hij altijd heeft gewild - zijn eigen comfort op kosten van anderen, wat precies het tegenovergestelde is van wat de Zoon van God wil.

Jezus' veroordeling van het ongeloof van de Farizeeën in dit verhaal besluit met het argumenteren van de rijke man, dat wanneer iemand maar zijn broers zal waarschuwen, zij niet op de plaats terecht zullen komen waar hij nu is. "Zij hebben Mozes en de profeten, naar hen moeten zij luisteren," zegt Abraham tegen hem (herinneren we ons de verklaring van Jezus nog uit de verzen 16-17? De wet en de profeten zijn niets anders dan getuigenissen over Hem. Zie ook Joh. 5:45-47 en Luk. 24:44-47).

"Nee, vader Abraham, maar indien iemand van de doden tot hen komt, zullen zij zich bekeren" (Luk. 16:30). "Doch hij zeide tot hem: Indien zij naar Mozes en de profeten niet luisteren, zullen zij ook, indien iemand uit de doden opstaat, zich niet laten gezeggen" (vers 31). En zij lieten zich ook inderdaad door Iemand die uit de doden opstond niet gezeggen. De Farizeeën spanden samen met de schriftgeleerden en de overpriesters om Jezus te laten kruisigen, spanden samen om soldaten leugens te laten vertellen over de opstanding (Mat. 28:62-66), en gingen door met degenen die gelovig werden te vervolgen en te doden.

Er is een brug over de kloof, de brug over alle kloven. De brug is Jezus. Maar de rijke man (d.z. de Joodse religieuze leiders die voortdurend in oppositie waren tegen Jezus) is er niet in geïnteresseerd om zijn geloof en vertrouwen in Jezus te stellen. Laten we het antwoord dat Abraham de rijke man geeft eens parafraseren.

"Kijk eens aan, beste man, jij weigert tot Christus te komen, dus is er geen andere plek voor jou dan precies de plek waar je nu bent. Jij wilt zelfs niet eens toegeven dat je vergeving nodig hebt. Jij wilt nog steeds wat je altijd al hebt gewild - dat iedereen je maar bedient en met alle macht terzijde staat om je van dienst te zijn."

"Jij kunt hier niet komen omdat je niet op een plaats wilt zijn waar je niet beter zou zijn dan die oude Lazarus, de bedelaar. Wij kunnen niet bij jou komen om je te helpen, omdat je nu precies helemaal nergens bent. Jij hebt je eigen kloof gefabriceerd om jezelf te scheiden van degene die je zou kunnen zijn in Christus, omdat je niet naar Hem toe wilt komen om het leven te krijgen."

"Jij denkt nog steeds zoals je altijd hebt gedacht - dat je iets speciaals bent en dat Lazarus hier helemaal niets voorstelt, dat hij zoiets is als het vuil onder je sandalen. En je bent er nu ook nog steeds zo van overtuigd dat je het allemaal voor elkaar hebt, dat je niet eens in de gaten hebt dat jij al die tijd degene was die helemaal niets voorstelde, en dat Lazarus, de verliezer degene is die het voor elkaar heeft en bij mij is. Wel, vriend, je hebt nu precies datgene wat je altijd al had - niets, in elk geval niets dat van belang is."

"Wat nu? Je wilt Lazarus nog even om een paar boodschappen sturen, om anderen zoals jij te gaan waarschuwen? Je maakt zeker een grapje? Ze zullen niet willen luisteren. Zij hebben Mozes en de profeten die hun hebben verteld dat de Messias zou komen. Wanneer zij naar hen niet willen luisteren, denk je dan dat zij naar Lazarus zullen willen luisteren? Nou, vergeet het maar gerust. Wat zeg je? Wanneer

iemand terugkeert uit het dodenrijk dan zullen ze naar hem luisteren? En dat geloof jij? Je mag drie keer raden? Dat is precies wat Jezus heeft gedaan, Hij keerde terug uit het dodenrijk, en toch zit jij daar, in niemandsland, omdat jij je vertrouwen niet in Hem wilt stellen."

Zelfs indien u het met de interpretatie van deze passage niet helemaal eens kunt zijn, zult u toch één ding moeten toegeven: het is een slechte zaak een doctrine te baseren op slechts één vers, en natuurlijk al helemaal op een vers uit een verhaal, dat is ontworpen om een totaal ánder punt te verhelderen. Het verhaal gaat in de allereerste plaats over de weigering van de Joodse leiders om in Jezus te geloven en de bereidheid van anderen om dat wel te doen, en in de tweede plaats over de omkering van algemene aannames aangaande rijkdom die een teken zou zijn van Gods goedgunstigheid.

Het verhaal is helemaal geen schildering van de hemel en de hel. Het is een gelijkenis over het oordeel over het ongelovige Israëlitische leiderschap en de ongevoelige rijken, waarbij bekende Joodse beelden over het leven hierna worden gebruikt (het dodenrijk en 'in Abrahams schoot zijn') als literaire achtergrond voor het duidelijk maken van een punt. Met andere woorden, Jezus was niet bezig commentaar te leveren op de geldigheid van de Joodse beelden, die samenhangen met hun visie op het leven hierna; Hij maakte eenvoudigweg gebruik van die beelden als achtergrond voor zijn verhaal.

Jezus hield zich er helemaal niet mee bezig onze nieuwsgierigheid te bevredigen over hoe hemel en hel wel zullen zijn. Hij was er wel mee bezig Gods geheimen te openbaren (Rom. 16:25; Efe. 1:9, etc.), over het mysterie der eeuwen (Efe. 3:4-5) - dat in Hem, Christus, God altijd bezig is geweest de wereld met Zichzelf te verzoenen (2 Kor. 5:19). Het vol zitten met denkbeelden over geografische onbelangrijkheden van de andere wereld (het hiernamaals), voert ons gemakkelijk weg van het belangrijke punt dat de rijke man uit de gelijkenis over het hoofd zag: Geloven in de Ene die opstond uit de dood.

Wie is er verloren?

Niemand is verloren behalve degenen die niet willen vertrouwen op Christus. Omdat God de wereld heeft gemaakt en die "goed" noemde (Gen. 1), en de mensheid "zeer goed" noemde (vers 31), en omdat God de wereld liefheeft en Zijn Zoon heeft gezonden opdat eenieder die in Hem gelooft het leven zou binnengaan (Joh. 3:16), is het niet onredelijk te veronderstellen dat God voor elk mens voor een juiste gelegenheid zal zorgen om op het evangelie te reageren, en omdat de meeste mensen sterven voordat zij het evangelie hebben gehoord, is het niet onredelijk te veronderstellen dat God ook voor hèn voor een dergelijke gelegenheid zal zorgen, zelfs als dat na het sterven zal moeten gebeuren.

"Het is misschien niet onredelijk, maar dat maakt het nog niet waar."

Daar heeft u gelijk in. Maar het woord van God, daarover zijn we het eens, is waar. En het Woord van God is goed nieuws voor de mensheid, geen slecht nieuws. Wat goed is voor de mensheid is datgene wat Gods wil is voor de mensheid. En God heeft ons Zijn wil gedemonstreerd door Jezus Christus te zenden. Zijn wil is niet dat de wereld wordt veroordeeld, maar dat de wereld wordt gered (Joh. 3:17).

"Ik moet toegeven dat het niet eerlijk lijkt dat mensen die het evangelie niet voor hun dood hebben gehoord verloren zouden zijn, maar eenvoudig omdat iets ons niet eerlijk voorkomt betekent dat nog niet dat het niet eerlijk is in Gods ogen. Indien God slechts een klein aantal mensen wil redden is dat zijn goed recht. Tenslotte krijgen de verlorenen slechts datgene wat zij verdienen!"

Daarover zullen we niet argumenteren. Natuurlijk is het waar dat wanneer God het zo zou willen, Hij dat op die manier zou kunnen doen. We beweren eenvoudigweg dat de Bijbel ons God niet op die

manier laat zien. De Bijbel openbaart ons God in Christus als 1) Degene die op genadige en getrouwe wijze de verzoening met alle mensen bewerkstelligt (1 Joh. 2:2), en als 2) Degene die op genadige wijze alle mensen wil behouden (1 Tim. 2:3-4).

De diepe onderstroom van de Schrift

De diepe onderstroom van de Schrift is niets anders dan het evangelie. We zouden zelfs kunnen zeggen, dat de Schrift het getuigenis van het evangelie is. Met andere woorden, de Bijbel is het door de Geest geïnspireerde Woord van God, het Woord van redding en behoud door Zijn genade, door het geloof in Zijn Zoon die voor ons vlees is geworden, Jezus Christus.

De Bijbel, dit getuigenis van Gods goede nieuws aan mensen, laat God zien zoals Hij werkelijk is: De God van de schepping, van verlossing en behoud. De Bijbel, geïnspireerd door de Heilige Geest, laat ons zien dat God van zijn schepping houdt, een schepping waarover Hij soeverein en almachtig is, en dat Hij van de mensen houdt die Hij heeft gemaakt.

Hij maakte zijn schepping, de mensheid daarbij inbegrepen, zeer goed (Gen. 1:31), en omdat de mensheid kronkelpaden ging door voor zich eigen goden te maken, heeft Hij in Christus vanaf de grondlegging der wereld (1 Pet. 1:20), de schepping met zichzelf verzoend (Rom. 5:10).

De Bijbel vertelt ons dat God er naar verlangt dat de mensen zich bekeren en zich tot Hem keren (Hand. 17:20; 2 Pet. 3:9). Hij wil dat zij Hem kennen en Hem ervaren zoals Hij werkelijk is, als hun Schepper, Verlosser, Redder, Vader en Vriend. Hij wil dat zij eeuwig in Hem en met Hem zullen wonen.

De apostel Petrus schreef: "De Here talmt niet met de belofte, al zijn er, die aan talmen denken, maar Hij is lankmoedig jegens u, daar Hij niet wil, dat sommigen verloren gaan, doch dat allen tot bekering komen" (2 Pet. 3:9). Op deze wijze toont de Schrift ons God bij voortdurend als Iemand die voor de mensen voelt en denkt aan de mensen die Hij heeft gemaakt. Hij maakte hen naar Zijn beeld; zij

werden zondaren, vervreemden zich van Hem, en Hij die zelfs in hun zonden van hen houdt (Rom. 5:6-8), heeft hen vergeven en verlost door het bloed van Zijn Zoon (Joh. 12:32; 1 Joh. 2:2).

De Rechter is de Verlosser!

"U zei dat er nog een passage is die dikwijls wordt aangehaald om te bewijzen dat degenen die sterven zonder van het evangelie te hebben gehoord automatisch verloren zijn."

Dank u voor de herinnering. De tweede passage is deze: "En zoals het de mensen beschikt is, éénmaal te sterven en daarna het oordeel, zo zal ook Christus, nadat Hij Zich éénmaal geofferd heeft om veler zonden op Zich te nemen, ten tweede male zonder zonde aanschouwd worden door hen, die Hem tot hun heil verwachten" (Heb. 9:27-28). De enige manier om in deze passage het automatisch verloren zijn te lezen voor degenen die sterven zonder het evangelie te hebben gehoord, is van die veronderstelling uit te gaan.

Anders gezegd, de passage zegt dat helemaal niet. Dat onderwerp wordt zelfs niet in de passage behandeld. Er wordt eenvoudig melding gemaakt van het feit dat het oordeel komt na het sterven. Er wordt niets gezegd over wat het oordeel eigenlijk inhoudt, en ook niet of God mensen wil toestaan Hem te vertrouwen nadat zij zijn gestorven. Deze passage bewijst niets over het feit of de doden het evangelie al of niet horen.

Laten we verder gaan. Ons wordt gezegd in Hand. 17:30-31: "God dan verkondigt, met voorbijzien van de tijden der onwetendheid, heden aan de mensen, dat zij allen overal tot bekering moeten komen; omdat Hij een dag heeft bepaald, waarop Hij de aardbodem rechtvaardig zal oordelen door een man, die Hij aangewezen heeft, waarvan Hij voor allen het bewijs geleverd heeft door Hem uit de doden op te wekken."

Niet alleen wordt de gehele wereld geoordeeld in gerechtigheid, maar de Rechter zal niemand anders zijn dan de Redder der wereld, Jezus Christus. God verkondigt niet alleen aan allen overal (d.w.z. aan

iedereen) om tot bekering te komen, Hij doet dat ook omdat Hij Jezus heeft aangewezen, die stierf voor de zonden van de gehele wereld (1 Joh. 2:2), om de Rechter te zijn.

En wanneer iemand zekerheid wil of God het wel ernstig meent met het vergeven en verzoenen van alle mensen, dan is het enige dat hij zich dient te realiseren, dat Hij de Rechter uit de doden heeft opgewekt, nadat dezelfde mensen die redding nodig hebben (dat zijn wij allemaal), Hem hadden gedood. God zal niet kunnen worden tegengehouden in zijn getrouwheid aan Zijn verbond om onze God te zijn en wij Zijn volk!

Openbaring 20 schildert het oordeel op de volgende manier: "En ik zag een grote witte troon en Hem, die daarop gezeten was, voor wiens aangezicht de aarde en de hemel vluchtten, en geen plaats werd voor hen gevonden. En ik zag de doden, de groten en de kleinen, staande voor de troon, en er werden boeken geopend."

"En nog een ander boek werd geopend, het (boek) des levens; en de doden werden geoordeeld op grond van hetgeen in de boeken geschreven stond, naar hun werken. En de zee gaf de doden, die in haar waren, en de dood en het dodenrijk gaven de doden, die in hen waren, en zij werden geoordeeld, een ieder naar zijn werken. En de dood en het dodenrijk werden in de poel des vuurs geworpen. Dat is de tweede dood: de poel des vuurs. En wanneer iemand niet bevonden werd geschreven te zijn in het boek des levens, werd hij geworpen in de poel des vuurs" (Opb.20:11-15).

Wanneer het oordeel achter de rug is, is elke persoon of gered of veroordeeld. Maar eerst, vóórdát enig onderscheid is gemaakt, worden tot ieders verbazing, de dood en de hel zelf geworpen in de poel des vuurs. Als ik de dood en de hel even mag personifiëren, stel u zich dan eens voor dat zij in de rechtszaal zitten en een grijns op hun

gezicht maar nauwelijks kunnen onderdrukken, omdat zij weten dat alle aanwezigen in de rechtszaal schuldig zijn vanwege de zonde.

Wachtend op de vonnissen worden hun gedachten op in hun ogen geweldige wijze beziggehouden met de wreedheden en de martelingen die zij achter de hand hebben voor de ontelbare schare slachtoffers die, zo veronderstellen zij, zeker zijn van het oordeel.

Maar dan, plotseling, worden hun boosaardige dagdromen op ruwe wijze verstoord, wanneer sterke engelen hen bij de armen grijpen en hen uit de rechtszaal werken naar des Rechters eigen vurige oven en hen vervolgens schreeuwend de vergetelheid in werpen. Een diepe stilte valt over de rechtszaal. Wat kan dit betekenen? Wanneer de dood en de hel zijn vernietigd hoe kan er dan nog iemand hun slaaf blijven?

Allen worden geoordeeld

De Bijbel leert ons dat er één en ook maar één weg is om te worden gered - vanwege Gods genade door geloof in Jezus Christus (Hand. 4:12). Zoals we in Openbaring 20 en andere passages, zoals Mat. 25:31-33, zien, zijn er slechts twee soorten mensen in het laatste oordeel, zij die gered zijn en zij die veroordeeld zijn. En wat gebeurt er dan met hen die het evangelie voor hun dood nooit hebben horen verkondigen? Sommigen concluderen dat dergelijke mensen automatisch voor eeuwig verloren zijn, om de simpele reden, dat voor zij stierven geen enkele christen hun was komen vertellen over de dood en de opstanding van Jezus.

Denk eens aan de uiteenzetting van Paulus in Rom. 10:14-21. Hier, vestigt Paulus de bijzondere aandacht op het ongeloof van Israël door de woorden van de Psalmen en Jesaja aan te halen. Allereerst stelt hij een vraag of zij de boodschap over Christus hebben gehoord (verzen 17-18), "Maar ik vraag: hebben zij het dan niet gehoord?" Zijn antwoord: "Zeer zeker; want [Ps. 10:18 aanhalend] 'Over de ganse aarde is hun geluid uitgegaan, en tot de einden der wereld hun woorden' " (vers 18).

Vervolgens haalt Paulus Jesaja aan om de ironie van Israëls ongeloof te illustreren in het licht van het behoud van de heidenen: "Ik ben gevonden door wie Mij niet zochten, Ik ben openbaar geworden aan wie naar Mij niet vroegen" (vers 20, Jes. 65:1 aanhalend). Gods Woord is het beslissende woord voor alle tijden en voor de gehele mensheid; het is niet slechts het woord voor hen die zijn bereikt door christelijke missionarissen en evangelisten. Jezus is de mensgeworden Zoon van God en het Woord van God - het allerbelangrijkste Goede Nieuws voor alle verstreken tijd, voor alle komende tijd en dat zich zal verspreiden tot in elk hoekje van het totale heelal.

Het is merkwaardig dat aan ons zou moeten worden gevraagd te geloven, dat God niet bij machte zou zijn mensen met het evangelie in contact te brengen op manieren, die wij niet begrijpen en via middelen waarbij wij vrijwel geen, of helemaal geen rol spelen. Door Zijn oppertoezicht op de Schrift, presenteert de Heilige Geest de verzoening door Jezus Christus als geheel en al voldoende voor de verlossing van het gehele heelal, het heelal dat Christus in de palm van Zijn hand houdt voor Zijn Vader, en waaraan Hij elk moment leven en bestaan geeft. En toch wordt ons gevraagd te geloven, zoals een prediker het eens zei, dat "miljoenen mensen deze week naar de hel gaan, omdat niemand hen heeft bereikt met het evangelie!"

God houdt Zich aan Zijn woord, Hij is daarmee consistent - Hij wil niet dat er ook maar één mens verloren gaat. Jezus zei dat Hij alle mensen tot Zich zal trekken. Omdat behoud op geen andere manier komt dan door te vertrouwen in het woord van Gods genade door Jezus Christus, betekent dit dat God elk mens, op manieren en op tijden die ons onbekend zijn, de vrijheid geeft om Gods genade door geloof in Jezus Christus te aanvaarden.

De Rechtvaardige Rechter

Terugkerend naar Openbaring 20:11-15 vinden we twee grote waarheden over de bestemming van de mensheid, die voortdurend als getuigenis in de Schrift voorkomen, en alsmear opnieuw opduiken: 1) Elk mens, zal zonder enige uitzondering geoordeeld worden, en 2) Jezus is de Rechter.

Laten we daar eens een ogenblikje serieus bij stilstaan. Wat voor soort Rechter is Jezus eigenlijk? Nou, hij lijkt niet op enige menselijke rechter die we ooit tegen kunnen komen. Geen enkele menselijke rechter neemt de straffen van alle misdadigers op zich om dan vervolgens de misdadiger 'onschuldig' te verklaren! Maar Deze doet dat wel. Hij heeft het in feite al gedaan. Hij heeft het in feite al vanaf de grondlegging der wereld gedaan. Dat wil zeggen dat de kracht van Zijn verlossing er zelfs al was nog voordat Eva het water in de mond liep vanwege de verboden vrucht.

Hij is geen gewone Rechter. Deze Rechter beheert het gehele universum elk moment van zijn bestaan in al zijn wonderbaarlijke bewegingen door het woord van Zijn mond. Deze Rechter maakt niet alleen het bestaan mogelijk van elk menselijk wezen, Hij werd een van ons met de uitdrukkelijke bedoeling ons alle misdaden te vergeven die we tegen Hem begaan hebben en om ons in Zichzelf eeuwig leven te geven. Deze Rechter trekt alle mannen, vrouwen en kinderen naar zich toe in Zijn dood en opstanding uit de dood. Deze Rechter is geen gewone rechter.

Hij is volmaakt eerlijk en rechtvaardig, maar niet zomaar eerlijk en rechtvaardig, want dat zou ons nog in de dood houden. Zijn volmaakte eerlijkheid en rechtvaardigheid worden nog overtroffen door zijn volmaakte genade (Hos. 6:6; Mat. 9:13; 12:7; Jak. 2:13). Hij is door Zijn eigen vleeswording tot het alleruiterste gegaan, om ervoor te zorgen dat alle mensen gered worden. Hij nam alle zondes Schuld op

zich om zo alle zonden in het vlees te vernietigen (Rom. 8:3). Dit is geen gewone Rechter. Dit universum is voortgekomen uit de genadevolle, gulle drie-enige God die doet wat Hem goeddunkt. Door Zijn genade bestaat het heelal. Door zijn genade bestaat elk mens. En door zijn genade werd de eeuwige Zoon van de Vader vlees voor ons, ter verzoening van al de zonden van de wereld, zodat Gods genadevolle doel in ons vervuld zou mogen worden, door Zijn eeuwige Zoon, Jezus Christus.

Wanneer alle mensen van de wereld, de grote en de kleine (Opb. 20:12) alsmede alle doden (verzen 12-13), voor de rechterstoel zullen staan, zullen zij niemand anders zien dan Jezus Christus. Stelt u zich dat beeld eens voor. Hun Rechter, Degene die hun eeuwig lot in handen heeft, is niemand anders dan het Lam van God, het verzoenende Offer niet alleen voor ónze zonden maar ook voor de zonden van de hele wereld (1 Joh. 2:1-2). Zij zijn in de handen, de spijkerdoorboorde handen, van de opgestane Zoon van God, de gekruisigde en verheerlijkte Christus. Zij vallen onder Zijn genade – onder de genade van de Schepper van genade!

Dag des Oordeels

Stelt u zich eens voor: u zit in het Gerechtshof van het Heelal, met bonzend hart te wachten op de Rechter van Alle Zaken, om dadelijk naar binnen geroepen te worden en recht over u te horen spreken. U had eigenlijk nooit echt serieus nagedacht over het idee van het laatste oordeel. U had wel mensen horen spreken over God en dergelijke, maar het had eigenlijk nooit iets voor u betekend. Nu realiseert u zich dat u echt rekenschap moet afleggen. Er zal uiteindelijk afgerekend moeten worden. U voelt zich niet lekker. U bent kortademig. Het zweet sijpelt langs uw rug. Uw ogen zijn gericht op de borden boven twee deuren achter de troon. Het ene zegt: 'Uitgang voor Volmaakte, Zondeloze en Rechtschappen Heiligen.' Op het andere staat: 'Uitgang voor Alle Anderen.'

Door uw hoofd gaat een stroom van gedachten over uw leugens, wellust, gemeenheid, verraad, zelfgerichtheid, hebzucht. En nu is het zover, de dag van afrekening. U voelt zich verdoofd. U weet dat u geen hoop hebt. U hoort uzelf kreunen.

Dan komt de Rechter binnen en neemt plaats op Zijn troon. Zijn aanwezigheid overweldigt u. Hij is totaal anders dan u verwacht had. Het hele gerechtshof lijkt tot leven te komen in reactie op Hem. Hij is de verpersoonlijking van macht en gezag, Hij straalt echter vrede, kalmte en liefde uit. Hij is zo innemend dat u niet meer aan uzelf en uw vrees denkt. Uw lichaam ontspant zich, een onverklaarbare vreugde borrelt vanuit uw binnenste op. Hij lijkt dermate ontzagwekkend, dat u liever gesmoord zou worden in een omhelzing dan ook maar een moment te leven zonder Hem. U weet dat hoe het oordeel ook zal luiden, het zal juist zijn, en u bent nergens meer bang voor.

"Wat is uw verweer?" vraagt de Rechter. Zijn stem lijkt de waarheid over uw lippen te trekken. "Schuldig," is uw antwoord, en als u dat zegt, realiseert u zich opeens twee dingen, dat u zich diep schaamt

over uw zondige leven, en dat de Rechter al de beschuldigingen tegen u al heeft laten vallen. Uw schaamte vermengt zich met dankbare tranen van vreugde en een diepe gemoedrust als u Zijn leven schenkende blik tot in het diepst van uw hart voelt.

"Schuldig waaraan?" vraagt de Rechter, met een speelse glimlach. "Er schijnt geen enkele aanklacht tegen u te zijn ingediend. Bent u klaar voor het feestmaal? Goed, laten we aan tafel gaan." En Hij opent de deur met 'Uitgang voor Volmaakte Zondeloze en Rechtschappen Heiligen' en wenkt u met Hem naar binnen te gaan.

U had uzelf natuurlijk ook níet schuldig kunnen verklaren en uw zaak proberen te bepleiten, met het verzoek te mogen aantonen dat u over het algemeen echt wel een fatsoenlijk persoon bent geweest en tot de heiligen gerekend zou mogen worden, alleen al vanwege al die kwartjes die u in het zendingsbusje heeft gedaan. Of u zou kunnen aanvoeren dat u de dans zou moeten ontspringen omdat God helemaal geen recht heeft om zijn eigenmachtige regels op u toe te passen.

Of u zou gewoon kunnen zeggen dat God u met rust moet laten, dat Hij Zijn evangelie kan houden, dat u Zijn zalvend lief gedoe niet nodig heeft, dat u liever iets heeft wat u iets zegt, zoals het recht van de sterkste, het elkaar als oud vuil behandelen; dan bent u in elk geval baas in eigen huis. Na al deze tegenwerpingen kunt u door de deur 'Uitgang voor Alle Anderen', om daar te komen waar u het liefste bent, in de duisternis, vrij om uw eigen boontjes te doppen.

Geen reden voor bezorgdheid

Zelfs als het sprookje over het hemelse gerechtshof u niet bevalt, dan nog is er geen reden om u zorgen te maken over degenen die u dierbaar waren, noch over al die andere massa's mensen die gestorven zijn, en overgelaten zouden zijn aan het eeuwige vuur om de eenvoudige reden dat ze niet in contact zijn gekomen met een missionaris die hun voor hun dood de boodschap van het evangelie had moeten brengen. Jezus kent het evangelie ook, en jawel, beste lezers, Hij kan het zelfs beter brengen dan wij het kunnen.

Het is spijtig, maar de Bijbel zegt ons dat sommigen de genade van de Schepper en Koning niet zullen aannemen (Mat. 25:46; Opb. 19:20; 20:15). Zij zullen de Vader en de Zoon niet vertrouwen. En er is geen grotere tragedie denkbaar, geen grotere domheid, dan als gast uitgenodigd te zijn voor het Bruiloftsmaal van het Lam en Gods geschenk van genade af te wijzen in ruil voor eigen miserabele pogingen een waardevol leven te lijden. En dat is precies wat onze gebroken menselijke natuur geneigd is te doen.

Onze zekerheid-voor-alles georiënteerde instelling vindt het maar niks om alles in te zetten op de alles te buiten gaande genade van de Vader. Een dergelijke handelwijze zou immers niet alleen betekenen dat al ons harde werken en ons goed doen er uiteindelijk niets toededen, maar ook dat sommige walgelijke types met ons mee het Koninkrijk in kunnen wandelen – alleen maar door Gods genade, door het geloof in Jezus Christus.

Er moet toch de een of andere vorm van onderscheid zijn tussen degenen die het verdienen, zoals wij, en degenen die het niet verdienen, zoals dat wietrokende tuig op de hoek van de straat? Het moet op de een of andere manier toch zo zijn dat de fatsoenlijke mensen een betere behandeling krijgen dan de echte zondaars? Deze hele zaak van onverdiende genade roept nu eenmaal teveel vraagtekens op om

ons prettig bij te voelen. Het is de logica van een genadige God als Rechter, een logica die voor ons net zo hoog is als de hemel boven de aarde (zie Jes. 55:8-9 en Ps. 103:11-14).

Twee soorten boeken

In dit hemelse oordeel in Opb. 20 doet zich iets opmerkelijks voor. Ten eerste worden alle de doden verzameld en worden er enkele boeken geopend (Opb. 20:12). Dan wordt er een ander boek geopend, niet een van de "boeken" die juist genoemd zijn, maar een "ander boek," verschillend van de andere. Dit boek wordt het Boek des Levens genoemd. Deze dode mensen worden geoordeeld "naar hun werken, op grond van hetgeen in de boeken geschreven stond."

Deze "boeken" bevatten het verhaal van hun werken, al de bewijzen nodig om hen te oordelen, en met die bewijzen als basis, wat denkt u dat hun te wachten staat? Wat hun te wachten staat is duidelijk, ze zitten immers allemaal in hetzelfde schuitje als wij allemaal – zonneklaar schuldig. Het is de afschuwelijke toestand van al deze mensen, en eigenlijk ook de toestand van alle mensen die ooit geleefd hebben. "Er is er niet één rechtvaardig, niet één," "Al uw rechtvaardigheid is als vuile lappen," is Zijn inschatting als het gaat om waar we als mensen in de beklagdenbank staan. "Allen hebben gezondigd en derven de glorie Gods," voor het geval iemand zich toch nog mocht afvragen wie het wel en wie het niet gehaald zou hebben.

Gewoon, om er zeker van te zijn dat we begrijpen dat er absoluut niemand is die niet geoordeeld zal worden, wordt ons ook verteld dat eenieder die ooit geleefd heeft daar zal zijn: de zee gaf zijn doden op en de dood en het dodenrijk gaven de doden die in hen waren (vers 13). Maakt u zich niet wijs dat er iemand tussen de spleten door is geglipt. Iedereen zal voor de rechterstoel verschijnen. En allen zullen geoordeeld worden "naar hun werken."

In dit stadium hebben de zaken een lelijke wending genomen. Iedereen die ooit geleefd heeft en gestorven is, wordt geoordeeld op grond van zijn eigen handelen zoals opgetekend in de boeken. En ze zullen

daar moeten staan en hun beurt afwachten terwijl de dood en het dodenrijk in de poel des vuurs geworpen zullen worden (vers 14).

Maar wacht eens even! Wat betekent dit? Dat "andere" boek komt er weer bij. Het oordeel vanwege wat er geschreven stond in hun boeken is niet het einde van het verhaal! Er is nog een ander boek, het Boek des Levens, en de enigen die uiteindelijk in de poel terecht komen met de dood en het dodenrijk zijn degenen waarvan de namen niet in dit Boek staan (vers 15)!

Dat we dat niet eerder gezien hebben. Iedereen wiens naam daarin staat gaat geheel vrijuit. En hoe komen die namen erin? Door het verzoenende bloed van Christus. Het grote mysterie is dat door Christus' Verzoening, ieders naam erin staat. Gelovigen ontvangen gewoon wat altijd al voor hen bestemd was.

"Voorwaar, voorwaar, Ik zeg u, wie mijn woord hoort en Hem gelooft, die Mij gezondend heeft, heeft eeuwig leven en komt niet in het oordeel, want hij is overgegaan uit de dood in het leven" (Joh. 5:24). Degenen die echter niet geloven, zijn niet in staat die omslag te maken.

Dit is altijd al de boodschap van de Schrift geweest, zowel in het Oude als het Nieuwe testament – een testament van Jezus Christus. "Gij onderzoekt de Schriften, want gij meent daarin eeuwig leven te hebben, en deze zijn het, welke van Mij getuigen, en toch wilt gij niet tot Mij komen om leven te hebben" (Joh. 5:39-40).

Er is maar één manier om gered te worden – door geloof in Jezus Christus. Dezelfde wet die ons falen om haar te houden, veroordeelt, maakt ook de redding bekend: dat God zijn Messias zou zenden om ons van de zonde te redden. De vloek van de dood heeft niet het laatste woord! In Christus wordt alles nieuw gemaakt. Het Woord van het Leven is Hijzelf en dus Het Laatste Woord voor de mensheid!

Zondaars welkom

In Mat. 25:31-46, komen alle mensen voor de rechterstoel van Christus. Op welke basis scheidt Christus de schapen van de bokken? De Bijbel geeft slechts één basis voor verlossing – óf Gods gift accepteren óf die verwerpen.

Een van de fascinerende dingen in deze gelijkenis van de schapen en de bokken is, dat die mensen zich hun zelfopofferende liefde voor Christus niet eens bewust zijn. Ze hebben er geen persoonlijke weet van dat ze bijzonder goed of heilig of rechtschapen zijn geweest. "Wanneer hebben we al deze dingen dan gedaan?", vragen zij verwonderd.

Merkwaardig genoeg zijn degenen die verworpen zijn óók verrast, verrast dat de Rechter kon denken dat ze niets waardevols gedaan hadden voor God. "Wanneer hebben wij verzaakt al deze dingen te doen?", vragen ze ongelovig. Ze hebben deze gratis genade, bestemd voor verstokte zondaars, niet nodig, denken ze. Ze hebben een stapel goed-gedrag-kaarten en een zak vol prestige-insignes, en als dat niet genoeg is voor hun zogenaamde Rechter, dan willen ze met Zijn Koninkrijk van verliezers niets te maken hebben.

Het gaat om genade

Wie zal Jezus méér liefhebben – degene aan wie veel vergeven is of degene aan wie weinig vergeven is? Jezus stelt de vraag in Luk. 7: 41-50. Het punt? Mensen die vinden dat ze zich keurig gedragen schijnen niet uit te zijn op genade. Mensen die weten dat ze grote zondaars zijn hebben meer honger naar genade. Grote zondaars zullen veel eerder in het Koninkrijk zijn dan sommige zeer rechtschapen mensen, zei Jezus (Mat. 21:31). Een vriend van zondaren, dat is precies wat Hij is (Luk. 7:34). Hij is tenslotte uw en mijn vriend.

Religieuze mensen denken nogal eens dat ze weten wie wel en wie niet gered zullen worden. Degenen die zich aan de regels houden, de nette jongens en meisjes en de heilige mensen zitten goed; de amokmakers, de schandalige mensen, de pornokoningen, mensen van de onderwereld en de ongetrouwde moeders en dergelijke, die staan er buiten.

"Reken er maar niet op," zei Jezus, "U denkt iets te weten over rechtschapenheid? Waarom vertrouwt u er niet op dat Ik uw rechtschapenheid ben, want u ziet niet eens dat u niet meer bent dan een opgezwollen lichaam, zó verrot dat uw neus uw eigen stank niet eens kan verdragen. Ik geef genade aan wie Ik wil, vriend, dus neem wat je denkt te hebben verdiend en maak dat je weg komt" (met verontschuldiging voor de vrije weergave van Mat. 20:13-15).

Hoeveel zondaars zijn er niet gestorven die verlangden naar rechtvaardigheid, naar vrede, naar hoop, naar waarheid, naar vrijheid, maar geen idee hadden waar die te vinden waren? In Christus, en in Christus alleen, vinden deze eeuwenoude vragen hun vervulling. "Dit nu is het eeuwige leven, dat zij U kennen, de enige waarachtige God, en Jezus Christus, die Gij gezonden hebt" (Joh.17:3).

Weet u nog wat er gebeurde toen Jezus de melaatsen aanraakte? Iedereen bleef zo ver mogelijk uit de buurt van melaatsen als maar enigszins mogelijk was. Maar Jezus niet. Hij was niet alleen niet bang om melaatsen aan te raken, maar wanneer Hij hen aanraakte, werden de melaatsen genezen. Ons denken lijkt op dat lichaam van een melaatse, hopeloos vervormd en aan het wegrotten. Toen Jezus de menselijke natuur aannam, nam Zijn Geest de verdorvenheid van ons denken niet alleen niet over, maar Hij genas ook nog eens het menselijk denken.

Die genezing is voor iedereen weggelegd. Al wat er nodig is om die genezing te ontvangen, is de vreugde te gaan ervaren van een gezond denken; het Koninkrijk van God te betreden, staat gelijk met het aanvaarden van Zijn gratis gave – te vertrouwen dat door de dood en opstanding van Christus, die verbazingwekkende God van gul rondstrooiende liefde, alles heeft gedaan wat nodig was om ons een plaats aan Zijn tafel te verzekeren.

De wil van de Vader

In zijn laatste boek van de zeven-delige serie Narnia Kronieken, Het Laatste Gevecht, geeft de christelijke schrijver C.S. Lewis een symbolisch plaatje van het laatste oordeel. Lewis, een man die welbekend was met de intieme liefde van onze Verlosser, geeft de genadevolle verlossing weer van een soldaat, die sterft zonder te hebben geloofd in de enige naam waardoor de mensen gered kunnen worden. Als Emeth, de soldaat uit Calefornia, in het laatste oordeel oog in oog komt te staan met Aslan, de Christusfiguur uit het verhaal, krijgt hij Aslan onmiddellijk lief, beseffende dat het Aslan was waar zijn ziel naar verlangde.

Is deze voorstelling wel reëel? Toen de Heer voor ons stierf terwijl we nog zondaars waren (Rom. 5:8) kende hij degenen die van hem waren (2 Tim. 2:19). Jezus zegt ons dat God zijn Zoon niet in de wereld zond om de wereld te veroordelen, maar opdat de wereld door Hem gered zou worden (Joh. 3:17). Johannes zegt ons dat Jezus niet alleen voor onze zonden stierf maar voor de zonden van de hele wereld (1 Joh. 2:2). Is deze zelfde Jezus niet de Heer van alle ruimte en tijd?

Misschien is het plaatje van Lewis dan toch niet zo irreëel. In Mat. 25:31-46 zien we dat Jezus in degenen leeft die van Hem zijn en dat Zijn werken door hen gedaan worden zelfs al zijn zij zich dat helemaal niet bewust. Gaat het dan te ver om te zeggen dat we kunnen weten dat door Gods genade zulke mensen de liefde van de glorieus verzezen Heer kennen als het diepste verlangen van hun zielen?

En gaat het te ver om te zeggen dat degenen waarvan de harten volledig gericht zijn tégen het Koninkrijk van God – sommige om egoïstische doelen na te streven, sommige uit wreedheid en vol haat, sommige uit boosheid en opstandigheid tegen alles wat goed en zuiver is – vervuld zullen zijn met angst en haat tegen hem?

En toch is er altijd nog het verrassingselement, van een geweldige ommezwaai, wanneer zelfs het zwartste menselijke hart smelt en wordt omgevormd door de radicale genade van een radicaal genadige God. "Inderdaad, zij die de laatsten zijn zullen de eersten zijn, en zij die eersten zijn zullen de laatsten zijn," verklaarde Jezus (Luk.13:30).

Menselijke verwachtingen over recht en eerlijkheid zullen verbleken wanneer Gods Zoon ons met de fabelachtige genade van Zijn Vader begint te bestoken. Hij is gevaarlijk deze Ene, want Hij vergeeft waar wij geen vergeving kunnen opbrengen, en Hij zegent waar wij geen enkele rechtvaardiging voor zegening kunnen zien. Hij redt hen die het niet verdienen; degenen die het wel verdienen worden er radeloos van, en Hij zegt dat ze zich niet moeten aanstellen.

Wat is Gods wil? zegt Jezus, "Want dit is de wil mijns Vaders, dat een ieder, die de Zoon aanschouwt en in Hem gelooft, eeuwig leven hebbe, en Ik zal hem opwekken ten jongste dage" (Joh. 6:40).

Nu zijn er sommigen die beweren, dat het ook Gods wil is dat velen de Zoon niet zien en niet in Hem geloven en geen eeuwig leven hebben zodat zij niet op zullen staan op de laatste dag. Dat ze maar ergens anders de zon in het water moeten zien schijnen. Maar dat is niet wat de Bijbel zegt.

Andere tegenwerpingen

Jezus Christus is het verzoenende offer voor de zonden van de *gehele wereld* (1 Joh. 2:2). Door Jezus Christus, is het voor God aangenaam *alles* met Zich in het reine te brengen hetzij op de aarde of in de hemel, door vrede te maken door het bloed van Jezus aan het kruis (Kol. 1:20). De grote meerderheid van de mensen is gestorven zonder ooit het evangelie te horen. We moeten daarom met de mogelijkheid rekening houden dat hun beslissing om te geloven, of de beslissing om niet te geloven, wel eens zou kunnen worden genomen in het Dodenrijk.

Een tegenwerping tegen een dergelijke suggestie is o.a. het idee dat de kerk een kleine kudde is, en God dus het plan heeft slechts weinigen te redden. De kerk mag dan wel een kleine kudde zijn in dit tijdperk, maar we hebben het niet over de kerk van deze tijd. We hebben het over degenen die het evangelie niet gehoord hebben vóórdát ze stierven. We hebben het over de nieuwe schepping in zijn volle bloei.

Een andere tegenwerping is dat een dergelijke hoop op de genade van God voor alle mensen elke aanmoediging voor het verspreiden van het evangelie zou blokkeren. Daar kan alleen maar "nonsens!" op gezegd worden. Jezus onze Heer heeft ons opgedragen het evangelie te verspreiden, en dat is voldoende motivatie voor ieder van ons.

Trouwens, eenieder die Gods genade en de kracht van de Heilige Geest bezit kan niet anders dan helpen het goede nieuws te verspreiden. Hoe kunnen vergeven zondaars zoals wij, willen dat de rest van de wereld door blijft gaan in de ellende, en niet te weten, dat God hen lief heeft en verzoend heeft met Zichzelf door het verzoenende bloed van Zijn Zoon?

Wanneer de Geest in ons aanwezig is, zou het ons dan niet kunnen schelen of anderen doorgaan in de hopeloosheid van hun zonden zonder de genezende zalf van hun Redder te ervaren?

Maar om te zeggen dat God afhankelijk is van onze povere en vaak destructieve pogingen, dat is God weer beperken. God heeft ons dermate lief dat Hij ons in genade toestaat om met Hem deel te hebben aan de vreugde van het tot geloof brengen van mensen, maar we moeten ook toegeven, dat onze staat van dienst van dien aard is dat Hij achteraf méér schoonmaakwerk heeft te doen dan dat we echt behulpzaam zijn geweest.

Te algemeen? Nee. God geeft mensen de vrijheid om Hem te vertrouwen en staat hun toe Hem niet te vertrouwen. Relaties worden gebouwd op vertrouwen, en degenen die uiteindelijk niet vertrouwen, zullen van Hem vervreemden. De Bijbel geeft aanwijzingen dat sommige mensen er niet op zullen vertrouwen dat God hun vergeeft, maar zullen in plaats daarvan door eigen keuze, vanwege de hun door God gegeven vrijheid om te geloven, Zijn vijanden blijven.

Wat dit onderwerp betreft, laten we nooit het idee koesteren dat de hel op hetzelfde niveau staat als de hemel. De hel is niet meer dan een bedje met stro in een donkere hoek onder een afdak in een straatje aan de buitenkant van de onmetelijke uitgestrektheid van alles dat zo glorieus nieuw gemaakt is in Jezus Christus.

Zij die ervoor kiezen zich daar in het duister te hullen doen dat niet omdat God hen daar wil hebben, maar omdat God, hun in Zijn genade toestaat Zijn liefde te vertrappen en weg te kruipen in het niets, een plaats die ze voor zichzelf in hun donkere gedachten hebben "gecreëerd."

Sommige lezers hebben brieven geschreven die het ten zeerste oneens zijn met wat hier over dit onderwerp geschreven is. Maar het is inte-

ressant dat bijna elke schrijver die het hier niet mee eens is, in wezen ook moet toegeven dat de Schrift ons het vertrouwen geeft dat God inderdaad degenen die sterven zonder de naam van Jezus te kennen, rechtvaardig zal behandelen. Het staat voor mij vast dat Hij hen niet anders zal behandelen dan in overeenstemming met Zijn eeuwige trouw en barmhartigheid zoals die in de hoogste graad worden gedemonstreerd door Jezus Christus, de grote Rechter.

Geen Religie

Een verbazingwekkend iets omtrent het Koninkrijk van God, is, dat het niet lijkt op een religie, of op een exclusieve gemeenschap of op een club of instituut. De religies en instituten van deze wereld richten barrières op en stellen regels op om het uitschot buiten te houden. Maar het Koninkrijk van God is ingesteld om iedereen binnen te laten – iedereen die God geschapen heeft.

Door Jezus Christus is iedereen geboren met een goudomrande uitnodiging voor Zijn Koninkrijk, de mensen weten het nu alleen nog niet. Sommige die kennis hebben genomen van deze uitnodiging, willen die niet. Zij hebben iets beters te doen, belangrijkere zaakjes aan hun hoofd. Andere vinden dat er betere manieren zijn om in het Koninkrijk te komen, door ervoor te werken bijvoorbeeld, of door aan liefdadigheid te doen. Andere willen niet in het Koninkrijk komen omdat er zo veel verliezers in worden toegelaten.

Wanneer alles gezegd en gedaan is, zullen de enige mensen die van het Koninkrijk van God zullen worden uitgesloten, degenen zijn, die weigeren het te accepteren onder de voorwaarden waaronder het wordt aangeboden – volkomen gratis, voor al degenen die het niet verdienen en heel eenvoudig vertrouwen op de genade van de Gever.

Het is dus niet zó moeilijk om een christen te zijn. Er is geen geheimzinnige handdruk, geen op te lossen raadsel, of doolhof om uit te komen, voor nodig. En God zij dank, is het zeker niet afhankelijk van hoe bekwaam de kerk is in het verspreiden van het evangelie, ondanks het feit dat onze Vader in Zijn genade ons gezegend heeft met zo'n prachtige rol in die taak. Jezus zegt gewoon, "Komt tot Mij, allen, die vermoeid en belast zijt, en Ik zal u rust geven" (Mat. 11:28). Hij zegt niet wanneer. Hij zegt niet, "En, nog iets, zorg dat je op tijd bent of je wordt als verbrande toast."

Deze Verlosser heeft de zaken goed voor elkaar. Het eindoordeel staat tevoren vast. Niet alleen zond de Vader Zijn Zoon naar de wereld zodat eenieder die in Hem gelooft niet verloren gaat maar eeuwig leven heeft (Joh. 3:16). Inderdaad, Hij zond niet alleen Zijn Zoon om juist niet te veroordelen, maar opdat de wereld door Hem behouden zou worden (vers 17), en Hij vertrouwde Hem ook het oordeel toe – Hij maakte Zijn Zoon tot de hoogste Rechter van het laatste oordeel.

Dit is niet de God uit onze lievelings fantasieën! Dit is niet de God waar mensen mee opgegroeid zijn, een God met een streng, als uit een rots gehouwen gelaatsuitdrukking, een God die de zondaars wegvaagt en winnende loten aan de vromen en gehoorzamen geeft. Dit is de God van de Bijbel, Degene die niet tegen te houden is in het gul rondstrooien van genade aan iedereen die het maar wil aanvaarden.

God sluimert niet noch slaapt Hij. Niemand ontsnapt aan Zijn aandacht. Jezus Christus heeft een persoonlijke en diepgaande interesse voor eenieder die ooit geleefd heeft, en Hij is tot het uiterste gegaan om er zeker van te zijn dat zij aan Zijn Vaders tafel zullen aanzitten. Hij zal niemand dwingen. Hij zal ons geen beschuldigen voor de voeten werpen vanwege het simpele feit dat een van ons christenen niet met het evangelie naar die arme, onfortuinlijke persoon is gegaan voordat hij of zij stierf. Gods genade is niet ingesteld op ons niveau van bekwaamheid in het evangeliseren.

Wanneer mensen sterven worden zij geoordeeld (Hebr. 9:27). Het is een laatste oordeel. Maar Degene die in de rechterstoel zit is niemand anders dan Degene die voor hen de merktekens van de slachting draagt, en o, wat heeft Hij goed nieuws!

U zult in de Bijbel geen vers vinden, wat vele christenen ook mogen geloven, waaruit zou blijken dat Jezus de macht niet zou hebben om mensen tegemoet te treden en te redden na het einde van hun fysieke leven. Met de woorden uit de finale van de musical Les Misérables:

"Voor de ellendige op aarde, is er een vlam die nooit gedoofd wordt, zelfs de donkerste nacht zal verdwijnen en de zon zal opgaan."

Wat de schrijver van deze passage ook in gedachten had, het is niet zo maar iets goedkoop sentimenteels. Het is Gods eigen waarheid. Jezus is die eeuwige Vlam, en zelfs de donkerste nacht zal zijn einde zien in het opgaan van de Zon van Gerechtigheid (Mal. 4:2), de enige Naam onder de hemel door wie we behouden moeten worden (Hand. 4:12).

